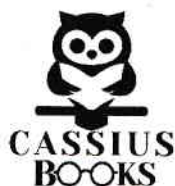

LBRIS

We know
books

Simona Radu

Caii din vis

Fluviul făcea valuri mărunte în soarele care îl poleia cu aur curat, răsfățându-se în briza ușoară ce venea dinspre munte. Clisura sau Cazanele Dunării, locul binecuvântat în care Carpații și Balcanii își înclină capetele unii spre alții și se așază la sfat. Mirosea a baltă și a pește, era o liniște de început de lume, pentru că în toiuul verii, la amiază, orice vietate se trage spre adăpost de umbră și doar dintre oameni mai sunt unii care se cred imuni la razele învăpăiate ale soarelui.

În mod normal, și Dan Codreanu ar fi crezut acest lucru și acum s-ar fi aflat cu barca spre gătuitura pe care o făceau munții la apus de pensiune, numai că popasul său în fața rebusului și a cării de cafea se prelungise atât de mult, încât îi tăiasse pofta de plimbare. Ca orice om huzurind în concediu, nu-și făcea prea multe procese de conștiință. Era plăcut să lenevească, să se deconecteze de viața trepidantă pe care o ducea peste an și îi plăcea că găsise această motivație pentru noua atitudine cu care nu prea era învățat. Avu o străfulgerare și dezlegă repede vreo trei cuvinte din careul de definiții rezolvat doar pe jumătate, iar pixul său scrisse literele nervos, hotărât, parcă temându-se să nu le piardă. *Solicită punerea batistei pe țambal...* Avea deja două litere, dar nu prea se putea concentra. Îl cuprinsese somnolența tihnită a acestei zile perfecte. Își aprinse o țigară cu gesturi cumpătate și rămase cu privirea ațintită în gol, spre culmile însorite și îmbrăcate în verdeață ale Balcanilor de dincolo de Dunăre.

Dinspre bucătărie se auzi un zgomot ușor de veselă și parcă abia atunci deveni conștient de mirosul îmbietor al unei ciorbe de pește. Era chiar în capătul terasei unde își găsise adăpostul, așa că Mirela, proprietara pensiunii, dădu imediat cu ochii de el când apăru cu un castron mare, ceramic, destul de greu după câte se părea. Se și făcuse ora prânzului?

— Haideți la o ciorbiță proaspătă de pește, domnule inginer! zâmbi femeia din tot sufletul.

Tânărul se mobiliză imediat, politicos, strângându-și rebusul și preluând castronul cel greu, căruia îi găsi locul în mijlocul mesei. Venea de vreo trei ani aici, la începutul ori la sfârșitul concediului. Inițial i se spusese că regula pensiunii era ca fiecare oaspete să-și gătească, dar când Mirela era acolo, această regulă nu se mai aplica. Pentru el n-ar fi fost o problemă, viața nu-l dusesese doar prin restaurante de lux și era în stare să-și asigure singur hrana, dar cum ar fi putut să refuze ceva oferit din toată inima? Pensiunea Mirelei nu era mare și nici afacerea. Era mai mult o casă de vacanță, iar ea și soțul ei se arătau destul de selectivi cu clienții. Țineau mai mult la liniște și atmosferă plăcută decât la profituri și nu le păsa că în apropiere, tot pe malul Dunării, se aflau pensiuni mai mari, în care muzica urla dată la maxim o bună parte din noapte și vânzoleala era de-a dreptul obositoare. Asta a apreciat la ei din prima clipă și tot de-asta a revenit de atunci în fiecare concediu. Numai că până acum stătuse doar două-trei zile, cât să se odihnească și să se deconecteze, apoi plecase mai departe pe firul munților. În fiecare an, Dan Codreanu avea aproximativ treizeci de zile de concediu, mai mult sau mai puțin, după cum o cerea situația. Întotdeauna se bucura de ele în țară, sătul de meleaguri străine și întotdeauna prefera să se piardă în liniștea și sălbăcia munților. Numai anul acesta a început puțin diferit. Acum ar fi trebuit să urce deja pe Valea Cernei, având în plan să ajungă spre răsărit, să escaladeze Retezatul, urmând apoi să vadă pe unde l-ar mai fi purtat picioarele. În portbagajul mașinii sale îl aștepta un cort și tot ce-i mai trebuia ca să nu depindă de civilizație. Dar el era încă aici, mulțumindu-se să iasă cu barca pe Dunăre, sau să dezlege rebusuri în umbra răcoroasă a terasei. Eh, se anunțase în următoarele zile un val de caniculă fără precedent, dacă ar fi să-i creadă pe meteorologi, dar și furtuni tropicale devastatoare. Asta i-a motivat lui Sebi, amicul lui de la tehnic, *umbra* care îl supraveghea zi și

noapte în colțul ăsta de lume chiar și acum, în vacanță. Sebastian Murgu a râs, alungându-și temerea care îl încercase când văzuse că prietenul său, contrar așteptărilor, nu se mișcase de peste trei zile din loc.

Inginerul zâmbi pentru sine, amintindu-și. Da, ar fi trebuit să fie plecat deja. Numai că adevăratul motiv al preferinței sale subite pentru leneveală tihnită purta pălărie de paie cu boruri largi și o rochie cu bretele, de mătase înflorată, lungă și vapoasă, care uneori lăsa să se vadă două picioare perfecte. Și era pentru prima dată când acorda importanță unui asemenea *motiv*. Na! Era în concediu și putea face orice!

— Mamă, pune-i matale domnului inginer, că eu cobor s-o chem și pe Lu!

Vocea dulce a Mirelei îi abătu atenția, ca și apariția domoală a unei femei trecute, care se mișca greoi pe picioarele dureroase mai ales la schimbările de vreme. Bătrâna se execută imediat, interesându-se dacă mai are ceva de supravegheat în cuptor.

— Nu, mamă, e gata și friptura. Fac repede salata după ce terminăm ciorba, să mai stea roșiile la frigider și să fie răcoritoare.

Tanti Florica îi umplu farfuria cu vârf, ignorând protestele sale.

— Ia și mănâncă, dom` inginer, că nu ești copil, ci bărbat cât bradul! Ciorbă ca asta nu mănânci mata la restaurant și nici la cantina de la serviciu! E ca la mama acasă!

— Eh, e adevărat că n-am mai dat de mult pe-acasă, zâmbi omul în doi peri, acceptând farfuria plină și înclinând ușor din cap în semn de mulțumire.

N-avea rost să se certe cu bătrâna, știa din experiențele anterioare că n-are spor. Mai interesant i se părea s-o urmărească pe Mirela, care tocmai se apropiase de tânăra de pe pontonul din stânga. Aceasta nu se mișcase de acolo toată dimineața, adăpostită de soare sub o umbrelă largă. Era celălalt oaspete al pensiunii și își petrecea timpul în fața ecranului unui laptop, uneori scriind, alteori visând cu ochii pierduți în zare. Chiar și acum, o privea pe

Mirela cu capul ușor lăsat pe spate, ținându-și cu o mână pălăria de paie legată cu fundă de mătase și zâmbind blând, melancolic.

— Să vezi că iar nu vrea să mănânce! bombăni tanti Florica, țoșcăind dezaprobator din buze. Eu nu știu cu ce trăiește fata asta, că-i plăpândă ca un pui de găină! Ți-e și frică să treci pe lângă ea, să n-o ia vântul! Domnișoară! Hai, mamă, la masă, că se răcește ciorba și-i păcat!

Probabil că pe bătrână îi era rușine s-o refuze, așa că fata se ridică atunci și închise laptopul, urmând-o pe Mirela cu un aer stingher.

— Nu trebuia să vă deranjați, murmură salutând ușor către bărbatul care, chiar și după trei zile, era tot un străin pentru ea.

— Care deranj, mamă, că nici nu intră mâncarea-n noi s-o mâncăm singure!

Inginerul nu era vreun vorbăreț, la fel ca fata cu pălărie de paie. Ei doi stătura stingheri și mâncară fără să facă niciun zgomot, doar laudând măiestria gospodinei care reușise o ciorbă excelentă.

— Cum se mai simte Teo? întrebă la sfârșit ea, pentru că se cunoștea de multă vreme cu Mirela.

— Binișor, ce să spun... Așteaptă acum rezultatul analizelor. E cu Andrei, sper să vină amândoi aici în câteva zile, după ce primește tratamentul.

— Lasă, că o să fie bine! o încurajă femeia cu pălărie de paie, zâmbind blând.

Dan Codreanu o urmări pe sub genele lăsate, arătându-se iarăși preocupat de rebusul său. Era o priveliște plăcută. Îi plăcea mai ales părul ei buclat și strălucind de sănătate, de culoarea caramelului, cu câteva șuvițe răzvrătite, aproape blonde în lumina soarelui. Volbura aceasta luminoasă îi atrăsese atenția de la bun început, apoi îi descoperise și alte haruri: o fețișoară dulce, cu obrazul proaspăt, lipsit întotdeauna de farduri, un năsuc obraznic și doi ochi mari, căprui, uneori cu sclipiri verzui și chiar aurii în soare puternic. Era mărunțică și delicată, elegantă fără să facă

niciun efort, naturală până în vârful unghiilor scurte și perfect îngrijite. Înțelesese de la gazde că e profesoară sau învățătoare, ceea ce i se potrivea de minune. Cu asemenea înfățișare de înger, nici că s-ar fi putut ocupa cu altceva. Dan Codreanu era departe de a fi un romantic, dar nu se putea opri să nu se gândească, văzând-o, la *Dăscălița* lui Octavian Goga. Nu ducea lipsă de femei frumoase; nu dusesese niciodată. Dar aceasta din fața lui avea ceva aparte, trebuia să recunoască. Cu toate astea, nici nu înfiripa ceva în legătură cu ea. Nu voia nimic, sau poate doar o aventură. Însă simpla ei prezență îi adusesese o liniște pe care n-o mai trăise de mult și asta îl făcuse să-și schimbe planurile. Apropo de planuri, probabil c-ar fi mai fost bine să se țină de itinerarul pe care deja l-a fixat. Să plece mâine? Ei, mâine, poimâine, ce conta o zi în plus sau în minus?...

Tanti Florica aduse friptura pe un platou organizat impecabil, cu câțiva cartofi noi, aurii și plini de mărar așezați în mijloc, ca un miez de floare. Mirela o urmă cu o salată apetisantă, care brumase castronul de sticlă de la atâta prospețime.

— Serviți, îi îmbie. Domnule inginer, puteți să luați dumneavoastră o pâine de pe dulăpiorul din spate? Vă rog...

— Cum să nu!

Asta îl aduse puțin mai aproape de fata cu pălărie de paie și îi simți parfumul discret, cu note marine.

După masă, ea scoase o caserolă de înghețată luată din Orșova, iar el niște piersici zemoase, mari cât pumnul unui bărbat zdravăn.

— Oh, da' frumoase mai sunt! se entuziasmă tanti Florica în fața fructelor.

— Și ce aromă... Astea nu-s de pe piață!

— Nu, recunosc el zâmbind, amuzat la gândul că femeile îl și văzuseră cu coșul printre tarabe. Le vindea o bătrânică în fața Mraconiei. Am oprit și-am luat. Sunt din livadă.

— Da, că pe piață nu mai ai loc de fructe turcești, toate la fel, de parcă ar fi clonate și fără niciun gust, aprobă Mirela cu un aer

de cunoscător. Piersici, caise, struguri... Parcă toate au gust de iarbă, ați văzut?

Așa o fi! zâmbi el fără să le contrazică, pentru că toate trei căzuseră de acord și începuseră să vorbească despre asta. Nu se simțea exclus, ci doar puțin stingher de societatea exclusiv feminină în care se afla.

— Sărut mâna pentru masă! spuse ridicându-se și se întinse fără să-și dea seama, apoi se scuză pentru impolitețe.

— Vă mai pun o înghețată? Sau o cafea? îl îmbie tanti Florica.

— Nu, mulțumesc. E de ajuns. Cred că voi lenevi puțin în cameră până mai trece căldura. Apoi pot să folosesc barca?

— Sigur! zâmbi Mirela. Ionică a lăsat-o chiar la pontonul dumneavoastră. Dar ieșiți mai târziu, vă rog eu! Acum cred că sunt peste 40 de grade!

— Nu vă faceți griji, știu și eu că e irespirabil.

Da, va fi cuminte, hotărî bărbatul, simțindu-se cumva bine că cineva, chiar și gazda lui primitoare, are grijă de el.

În urma lui, femeile se răsfătară cu o cafea și Mirela cu prietena ei își aprinseră țigările mult mai relaxate. Poate că ar fi mers încă o cafea și o țigară, dar acum nu mai avea chef să se răzgândească. Își va pregăti în cameră un ness cu gheață și nu-l ținea nimeni să iasă pe ponton ca să fumeze...

***

— Salutare, boierule! Așa o fi și pe lumea ailaltă! Unii în bermude, alții la cărcă și hâială...

Figura bucalată și bronzată a lui Sebastian Murgu dezmințea vorbele amare, iar Codreanu își dădu seama că exagerează.

— Ce-ți mai place să te răsfeți! mormăi el. Doar cu o săptămână în urmă încă mai munceai prin Caraibe... Toarnă repede tot ce ai pentru mine, ca să nu-mi amintesc și de damicelele cu care munceai!

Dan Codreanu lăsase femeile sus, pe terasă și știa că e singur în partea asta de pensiune, dar tot vorbi cu glas scăzut, că nu se știa niciodată. Camera lui dădea direct spre ponton și spre o piscină cu apă de cleștar, totuși fereastra nu era foarte mare și nu putea cuprinde totul. Tonul lui potoli și verva celuiilalt, care luă seama la asta.

— Nu mai ai loc în lumea asta de pizmași... Tare cred eu că ți s-au aprins călcâiele, că ceva serios nu pare să fie. Porumbiță singurică și cumițică foc, cazier curat ca lacrima, nici măcar o restanță la abonamentul TV, ceea ce dintr-un salariu de profesoară nu-i puțin lucru. Cerc de prieteni restrâns spre zero, dar e scriitoare în timpul liber și ăștia nu prea umblă cu picioarele pe pământ. Publică sub un pseudonim ciudat, de fapt singurul lucru ciudat pe care i l-am găsit. Dali Ciberi, nume de extraterestru. Dar scrie drăguț, mai ales romane de dragoste. Romantice și prea siropoase după gustul meu. Alinuța a citit unul de dragul tău, că eu mă sacrific pentru tine, dar nu mă supune totuși la cazne! Și i-a plăcut, a zis că mai vrea. Oameni serioși suntem noi, bătrâne?... Mă trimiți după fluturași albaștri pe câmpii cu floricele?...

Codreanu rămase tăcut și pe figura lui aspră nu se citi mare lucru. Doar ochii i se mai împlânziră. Începu să licăre în ei o lumină duioasă, pe care și-o mască iute, ridicându-se și scoțându-și o sticlă brumată de suc din frigider.

— Cu asta te lauzi?! îl luă în primire prietenul lui. Unde-i berea, frățioare?

— E caldă, râse el

— Ți s-au aprins călcâiele, este?

— Deloc, ridică el din umeri cu nepăsare. Doar m-am hotărât să mai stau câteva zile pe-aici, să dau la pește și să înot în Dunăre. Mă știi că-mi place să am informații despre oamenii printre care mă învârt.

— Îhî, dai la pește...

Văzu fișierul pe care i-l trimise prietenul său cu informațiile complete, dar nu-l deschise. Pe undeva, parcă simțea că nu

procedează foarte corect. Sebastian Murgu râdea de el relaxat, venindu-i apa la moară. Și ce dacă!

— Noutăți pe la muncă? întrebă până la urmă ca să-l devieze, considerând că a venit timpul să încheie întrevederea.

— Nimic important pentru tine, râse durduliul din ecran. În câteva zile se va întoarce Lucian și atunci vom vedea. Dacă tot n-ai plecat încă, ar fi bine să mai rămâi pe aici o vreme. La o adică, să știm unde te găsim.

— Țsta ar fi cel mai bun motiv să împachetez mâine și s-o șterg! zâmbi Codreanu, fără să fie convins de ceea ce spune.

În spatele lui Murgu se văzu mișcare și o femeie încă tânără, roșcată și machiată strident își iți capul peste umărul lui.

— Aoleu, puiule, nu mai rânji așa, că mă bagi în boală!

— De, Alinuțo, ce să-ți fac dacă n-ai venit cu mine?

Ea râse, arătându-și dinții cam mari.

— Mi-a fost milă, mă, că te omora bărbatu-meu! El știe că mi-ești drag, dar dacă îl las fără masa de seară, face urât!

Sebastian se strâmbă caraghios înspre ea:

— Pentru asta, îmi faci astăzi ciuperçuțe cu usturoi! De-aici iei drumul direct spre supermarket! Adică nu, lasă! Mă duc eu, că tu golești cardul și nu știi de care bere să-mi cumperi.

Sunt nebuni! zâmbi Dan Codreanu, arătându-și iarăși gropițele ascunse sub barba blondă care îi umbrea obrazul. Cum de rezista în preajma lor?... Noroc că nu stătea prea mult pe la Filială. Avusese Bătrânul grijă.

Când legătura se închise, liniștea din cameră îl izbi parcă nefirească. El nu era nici pe departe atât de nebun ca prietenii săi, totuși reușiseră să-l monteze într-o oarecare măsură. Cât se ținea de sobru, lângă ei n-avea șanse. Butonă repede laptopul și descărcă fișierul trimis, care în câteva minute, din cauza rețelei utilizate, se va șterge de la sine, odată cu toată convorbirea. Apoi parcurse în câteva clipe tot raportul făcut de Sebi și un zâmbet aiurea îi licări în colțul buzelor.

Se întinse pe pat, cu mâinile sub cap și privirea pierdută în vopseaua albă, imaculată a tavanului. Da, probabil că insistența lui de a cere informații despre o persoană obișnuită, care în viața ei n-a auzit niciodată de câmpul operativ, îl va face să înghită multe ironii și glume proaste de la Sebi atunci când se va întoarce la muncă, dar nu-i păsa, la urma urmei. El și grăsanul erau prieteni vechi. Bine, Sebi îi va mai antrena și pe alții. Noroc că Dan Codreanu nu venea pe la Filială decât atunci când primea ordin de la Bătrân și trecea ca un meteor prin birouri, pregătindu-se deja pentru a pleca în altă parte. Apoi nu se mai gândi nici la Sebi, nici la Bătrân. Mintea îi alunecă din nou la Căprioară, așa cum se pomenise tot mai des de vreo două zile încoace. Îi dăduse numele ăsta înainte de a afla cum o cheamă și acum nu mai putea să i-l schimbe. Da, avea ochi blânzi de căprioară și coama aceea de păr... Dar nu numai asta. Era cea mai naturală femeie pe care o văzuse vreodată și la început nici n-avusese puterea să cuprindă toată această naturalețe. Își aminti în treacăt de Leticia, o *fostă* cu care petrecuse mai mult de trei zile. Frumoasă ca o poză de revistă. Dar dimineața, după prima noapte, fără machiaj, aproape că n-o mai recunoscuse.

După o vreme, când toate zgomotele se stinseseră toropite de căldură, urechea lui fină prinse clipocit ușor de apă și tresări, apropiindu-se tiptil de fereastra îngustă, care dădea înspre piscină și ponton. Ochii i se îmblânziră, ba chiar surâse blând pentru sine: crezându-l probabil adormit, Căprioara intrase în apa limpede, cu licăriri albastre a piscinei, să se răcorească. Nu făcea asta când îl știa pe el pe aproape; de fapt, era prima dată când o vedea. Crezându-se singură, relaxarea ei era totală. Nu știa să înoate și se ancorase cu nădejde de un colac mare, marinăresc, în care părea să se piardă. Era timidă, îi era rușine să se lase văzută în costum de baie. „Dacă aș ieși acum?” își spuse Dan amuzat, dar nu se mișcă de pe loc. Nu voia. Relaxarea fetei era atât de dulce, încât ar fi fost de-a dreptul crud să i-o strice. Îi plăcea ce vede. Era